

Március

Béki István

A jégpáncél
későn engedte útjára
a folyót.

A parton álló férfiak a sodrásban
felfedezni vélték
a hosszú télben
odaveszett
asszonyaik arcát.

Szemük könnybe lábadt —
a szakadéknak mentek.

Az árvákban: tavasz-koszorú virágzott.

Augusztus

Meggyújtom a gyertyát.

Elfeledett
barna táj, alkonyat
lobban.

Kinyílik a szemem.

Pihék gomolyognak —
karvalyok karma az égre tapad,
tolluk: hulló csillag.

*

Telhetetlen révületben
testemre
forró köd perreg.

Alámerülök
a tüzet fakasztó táncban
síró suttogásban,
alámerülök
az imát mormoló harangzúgásban,
sírkamrákon át
merülök
a haláltánc-körjátékba.

A húsomba jelet:
hét lánc szorítása éget.

*

A harcosok köpenye alatt
sóhajt a szél,
táncoló talpukból vér sistereg.

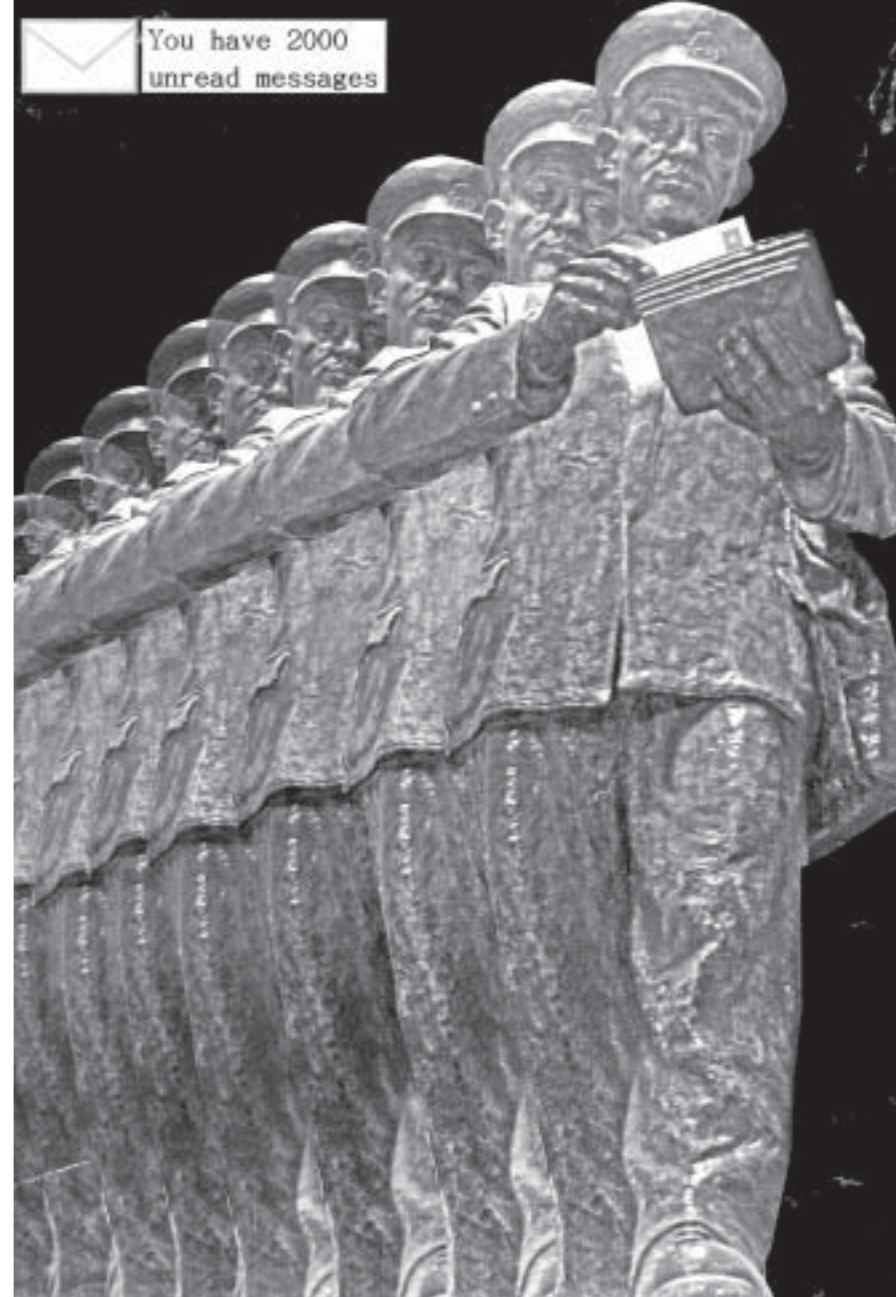
A holtak tetemét fürdeti
árva gyermekek
simogató könnye,

anyókák égre néző,
ősz
maroknyi kontya,

bársony-selyem hajfonata
sirat
ezernyi kiterített testet.

*

Fa gyökerei között
a köveket
feszültség robbantja szét.

Ördög Gyárfás Ágota: YOU HAVE...

Álom

Kedvesem tisztafejszével
választotta le
testemről a fejem.

Sivatag — véroázis.

Elhunyt férfirokonaim
tűzifát hasogatnak,
az asszonyok kenyértésztaát gyúrnak.

Lángnyelvek között ébredek.